

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 417/2021
15.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Павловића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 229/20 од 02.12.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 140/21 од 10.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Павловића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 229/20 од 02.12.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 140/21 од 10.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 229/20 од 02.12.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Такође, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати ОЈТ у Зајечару износ од 8.176,10 динара, а оштећеном ББ износ од 49.500,00 динара, све у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени са имовинскоправним захтевом упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 140/21 од 10.03.2021. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Зајечару и преиначена првостепена пресуда, у делу

одлуке о казни, па је окривљени АА због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 3 месеца, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Павловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Неосновано бранилац окривљеног у захтеву истиче да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП по питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, будући да оштећени, као контролор наплате трошкова паркирања, према ставу одбране, нема статус службеног лица.

По оцени Врховног касационог суда, насупрот изложеним наводима захтева, правилно је правно становиште нижестепених судова да су инкриминисане радње окривљеног предузете према службеном лицу у вршењу службене дужности, које својство оштећени ББ 112. став 3. тачка 4) Кривичног законика, на који се по дефиницији позива и првостепени суд иако погрешно овај појам подводи под тачку 3). истог става и члана закона.

Одредбом члана 112. став 3. тачка 4) Кривичног законика прописано је да се службеним лицем сматра и лице којем је фактички поверено вршење појединих службених дужности или послова.

Вршење јавних овлашћења поверава се законом (члан 137. Устава Републике Србије), а Законом о комуналним делатностима („Службени гласник РС“ бр. 88/2011, 104/2016 и 95/2018), прописано је да су комуналне делатности, у које спада и управљање јавним паркиралиштима (члан 2. став 3. тачка 7) и члан 3. став 1. тачка 7)), делатности од општег интереса, које су од значаја за остваривање животних потреба физичких и правних

лица (члан 2. став 1. и 2.) и да овлашћење за њихово обављање и развој има јединица локалне самоуправе (члан 4. став 1.), која овлашћење за обављање одређених комуналних делатности може поверити јавном предузећу основаном у ту сврху или другом субјекту одређеном тим законом (члан 5. став 1.) под условима и на начин прописан наведеним законом.

Одлуком о јавним паркиралиштима за град Зајечар („Сл. лист града Зајечара“ бр. 15/2014, 23/2014 – др. одлука) у члану 1. прописано је да се том одлуком утврђују услови и начин организовања послова у обављању комуналне делатности коришћења, уређења и одржавања јавних паркиралишта и јавних гаража, као и услови за обављање послова уклањања непрописно паркираних и напуштених возила са јавних површина на територији града Зајечара, а чланом 6. став 1. исте одлуке прописано је да комуналну делатност из члана 1. обавља предузеће које град оснује или предузеће, односно предузетник коме решењем или уговором повери њено обављање, у складу са законом и прописима Скупштине града Зајечара, (у даљем тексту: Предузеће), док је чланом 16. прописано да контролу коришћења јавног паркиралишта врши предузеће преко овлашћених контролора, који приликом вршења контроле носи службено одело и дужан је да покаже службену легитимацију, коју издаје предузеће.

Следствено наведеном, оштећени ББ, који је у конкретном случају, као лице запослено у ЈКП „Зајечарпаркинг“ Зајечар, вршио овлашћења (контрола наплате паркинга) из оквира делатности тог јавног предузећа којима се остварује законом утврђени јавни интерес, несумњиво има својство службеног лица, па су инкриминисаним радњама окривљеног према оштећеном (напад на оштећеног и наношење оштећеном лаке телесне повреде, на начин описан у изреци правноснажне пресуде), предузетим приликом обављања означене службене радње од стране оштећеног, остварена сва законска обележја кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим побијаним правноснажним пресудама.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног правноснажне пресуде побијају због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Међутим, Врховни касациони суд се у оцену истакнуте повреде закона, није упуштао, јер је образложена чињенично, наводима којима се оспорава оцена исказа оштећеног, што представља повреду члана 440. ЗКП, која у смислу члана 485. став 4. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић